

Marit Bakke >03
Konglefare 23 A
1359 Eiksmarka

B-post

«Hamro Patrika»

Norge-Nepal foreningen
c/o Nayan Malla
Maridalsveien 6
0178 Oslo

MEDLEMSKONTINGENT:

Enkeltmedlem kr 125,-
Familie kr 175,-
Organisasjon kr 300,-

Konto: 6219 05 79358

GOD SOMMER

Norge - Nepal foreningen

हाम्रो पत्रिका
HAMRO PATRIKA & VÅR AVIS
ORGAN FOR NORGE-NEPAL-FORENINGEN

Nr. 3, juni 2002

Neste medlemsmøte:

"Maoistene i fokus"
høsten 2002

nærmere informasjon i neste Hamro Patrika som kommer ut noen uker før

god sommer

NORGE-NEPAL FORENINGENS STYRE

Navn	Adresse	Telefon
Kirsten Ingeborg Greiner <u>Leder</u>	Landingsveien 102 0767 Oslo	22 14 00 01 413 18 147
Kristine Østrem Alsvik <u>Nestleder</u>	Sørligata 46 A 0577 Oslo	977 25 718 22 67 72 98
Synnøve Nes <u>Redaktør</u>	Bergensveien 4 0963 Oslo	905 24 857
Nayan Malla <u>Kasserer</u>	Maridalsveien 6 0178 Oslo	975 98 920
Thronnd Berge Larsen	Dannevigsveien 12 0463 Oslo	22 71 98 73
Øystein Berg	Stjerneveien 21 0779 Oslo	412 00 242
Unni Poulsson	Veslekroken 10 0379 Oslo	22 73 33 97
Ane Haaland	Skogbrynet 9 1458 Fjellstrand	66 91 41 30
Tone Lauvdal	Konowsgate 99 C 0196 Oslo	416 54 977

PERSONER MED VERV UTENFOR STYRET

Roy Friis <u>Revisor</u>	Peiskrokveien 8 1482 Nittedal	67 07 69 08
Marit Kleppa <u>Valgkomite</u>	Skøyenveien 97 0375 Oslo	22 52 10 31
Nikolai Arnø <u>Valgkomite</u>	Fossekalen 32 3034 Drammen	32 81 86 39 996 31 507

Hamro Patrika er Norge-Nepal foreningens medlemsavis som utkommer fem ganger i året. Forespørsler angående avisen, foreningen og Nepal kan rettes til styremedlemmene.

Norge-Nepal foreningens e-post adresse:
norge_nepal@hotmail.com

Styret har adgang til e-posten som vil besvares med jevne mellomrom.

Redaksjonskomite for dette nummeret av Hamro Patrika:

Synnøve Nes, Ane Haaland, Øystein Berg, Thronnd Berge Larsen, Kristine Østrem Alsvik, Tone Lauvdal og Kirsten I. Greiner

Har du betalt?

De som ikke har betalt medlemsavgift for 2002, får en innbetalingsgiro i Hamro Patrika denne gangen – veldig fint om du betaler den - så er du fortsatt medlem!

Om du nettopp har betalt den forrige, ser du selvsagt bort fra denne.

- et litt mindre Hamro Patrika..

Til tross for at det har skjedd ganske så mye i Nepal siden sist Hamro Patrika, har vi dessverre ikke en like fyldig dekning som skulle ønske oss denne gangen. Det er rett og slett fordi vi som til vanlig lager Hamro Patrika, har så altfor mange ting å drive med nå i sommervarmen – så dere får bære over med oss, vi lover å komme adskillig sterkere tilbake til høsten – på norsk!

Advokater i Kathmandu i stille protest mot den økende volden i Nepal

Politisk kaos i Nepal

Parlamentet oppløst – statsministeren sparket ut av sitt parti

Da Nepals statsminister Sher Bahadur Deuba ikke fikk politisk støtte til å forlenge en seks måneder lang unntakstilstand for å ta knekken på maoist-opprørerne, oppløste han like godt parlamentet. Hans eget parti, Nepali Congress, svarte med å sparke ham ut av partiet.

• BIBIANA DAHLE PIENE

Nøyaktig ett år etter fjorårets kongelige massakre i det vesle kongedømmet i Himalaya, der ti medlemmer av kongefamilien ble drept, er Nepal på ny preget av store politiske uroligheter.

Da fredsforhandlingene med maoistgeriljaen brøt sammen i november i fjor, innførte statsminister Deuba en seks måneder lang unntakstilstand. Den ga myndighetene langt større spillerom i kampen mot opprørerne, ved at blant annet hæren kunne settes inn.

Unntakstilstanden skulle ha utløpt den 25. mai i år. Deuba satte imidlertid hele sin politiske tyngde inn på å få den forlenget. Overfor nyhetsbyrået BBC hevder han at dette er den eneste måten å få beseiret maoistene på.

Maoistene har siden 1995 slåss for å omgjøre Nepal til en kommunistisk ettpartistat. Over 4000 mennesker er så langt drept i konflikten, som er blitt langt blodigere de siste månedene.

Furore. Statsminister Deuba møtte imidlertid mer politisk motstand enn forventet. Ikke bare opposisjonspartiene, men også halvparten av medlemmene i hans eget regjeringparti, Nepali Congress (NC), nektet å støtte forslaget om å forlenge unntakstilstanden. Forslaget trengte to tredjedels flertall for å bli vedtatt.

Sher Bahadur Deuba, Nepals statsminister.

Kritikerne hevder at myndighetene har brukt unntakstilstanden til blant annet å kneble politiske opposisjonelle.

Da dette ble klart, vedtok Deuba ganske enkelt å oppløse parlamentet, og skrive ut nyvalg – med kong Gyanendras velsignelse. Valget skal etter planen foregå i november.

Furore. Vedtaket skapte mildt sagt politisk furore i Nepal. Deubas eget parti, NC, var rasende over ikke å ha blitt konsultert. Etter forslag fra partilederen, tidligere statsminister Girija Koirala – for øvrig Deubas svorne fiende –, vedtok partiet å ekskludere Deuba for en tre-årsperiode.

Nepal ledes nå av et forretningsministerium, der kong Gyanendra har utvidete fullmakter. To dager etter at Deuba oppløste parlamentet, gjeninnførte kongen unntakstilstanden.

Kostet dyrt. Både maoist-konflikten og unntakstilstanden har så langt kostet Nepal dyrt. Myndighetene bruker nå så mye penger på det militære at det ikke er noe igjen på utviklingsbudsjettet, ifølge nepalske medier.

«Den økonomiske situasjonen er enda verre enn vi trodde», skriver avisa Nepali Times på lederplass.

Ifølge det sentrale statistikkbyrået vil veksten dette året være på usle 0,8 prosent – det laveste på 20 år. Både eksportbedriftene og turistindustrien har lidd store tap som følge av konflikten. I tillegg har maoistene bevisst gått løs på viktig infrastruktur som kraftverk (deriblant norskfinansierte, journ. anm), veier, broer og lignende.

”

Den økonomiske situasjonen er enda verre enn vi trodde.

Nepali Times

Mister kontroll. Med parlamentet satt ut av spill, er givene redd for at Nepal skal miste kontrollen med pengebruken. Ifølge Nepali Times har statsminister Deuba bedt givene om ytterligere støtte på i alt 250 millioner amerikanske dollar i budsjettstøtte og til rehabilitering.

– Dere er vårt håp, vi regner med dere, skal Deuba ha sagt til givene.

Både USA, Storbritannia og nabolandet India har allerede lovet ekstra økonomisk og militær støtte. Den skal imidlertid brukes til å «knuse terroristene».

Tuesday, 18 June, 2002

Nepals ledende parti fjerner leder

A meeting of Nepal's ruling party has voted to oust its leader, Girija Prasad Koirala, after mediators failed in their attempts to reconcile rival factions.

The move was led by the breakaway faction of the prime minister, Sher Bahadur Deuba, and his supporters say a new party chief will be chosen on Wednesday.

Mr Koirala has said both the meeting and the no confidence vote were illegal, and his supporters have accused Mr Deuba of misusing government machinery to influence party members.

Last month, Mr Deuba was expelled from the Nepali Congress party over his decision to dissolve parliament and call early elections.

Party leaders had refused to back his plan to extend a state of emergency aimed at dealing with an insurgency by Maoist rebels.

From the newsroom of the BBC World Service

Nepals kaotiske år

BBC News 1. juni 2002

Av Sushil Sharma, BBC's korrespondent i Kathmandu

Fritt oversatt av Thrond Berge Larsen

Et traumatisk år har gått siden Nepal opplevde en av landets verste tragedier i nyere tids historie. Ting har ikke vært de samme for kongeriket i Himalaya etter at kong Birendra, dronning Aishwarya og åtte andre medlemmer av kongefamilien ble drept. Det var kronprins Dipendra som etterpå skjøt seg selv som er utpekt som drapsmannen.

Ting har gått fra ille til verre etter den skjebnesvangre kvelden 1 juni 2001. Men det finnes også tegn på fornyelse. Palassmassakren ble sett på som et alvorlig slag mot Nepals framtid da den truet med å ta glansen av det tradisjonelle imaget av monarkiet som symbol på nasjonal enhet i dette multietniske kongedømmet. Den kastet også skygge over troverdigheten til en institusjon som i årenes løp har motstått mange utfordringer i kampen om å beholde uavhengigheten til dette lille landet som ligger presset inn mellom verdens mest folkerike atommaktrivaler, China og India.

Tragedien saltet sårene av det langvarige maoistopprøret som har til hensikt å kaste monarkiet og etablere en kommunistisk stat. Som man kunne anta brukte maoistene den politiske og generelle følelsen av usikkerhet til å spre sine vinger tvers over hele landet. Og etter hvert som det kom til flere og flere trefninger mellom sikkerhetsstyrkene og rebellene steg tapstallene og økonomien blødde av økningen i sikkerhetskostnadene og fallet i nøkkeleksport som tepper, tekstiler og den vitale turistindustrien.

Men til tross for alt dette, er det mange tegn av håp for fremtiden. Landet har tross alt ikke falt sammen, og tronskiftet skjedde uten alvorlige rystelser. Mange sier at dette er symptomatisk for den fleksible karakteren til det nepalesiske samfunnet. Den nye kongen, Gyanendra, har overholdt reglene som en konstitusjonell monark og vunnet folks tillit tilbake. Den alvorligste utfordringen blir å klare den maoistiske utfordringen som har ført til tap av 4000 menneskeliv de siste 6 årene.

Og det er allerede noen positive tegn. Få måneder etter at han besteg tronen godkjente kongen bruken av militæret mot maoistene. De er bedre trent og har bedre militært materiell enn politistyrkene. Dette er første gangen militæret er satt inn. Maoistene hadde inntil da ikke møtt problemer i å kjempe ned det dårlig trente og dårlig utstyrte sivile politiet.

Det er også først i år at internasjonale donorer som USA, Storbritannia og India har lovet å gi økonomisk og militær hjelp for å slå ned rebellene som myndighetene kaller terrorister. Denne hjelpen er i tråd med den globale antiterrorismekampanjen etter septemberangrepet i New York. Det er nå

indikasjoner på at myndighetene har overtaket. Landet har mange naturressurser, for eksempel vann, og et enormt turistpotensial. Og når maoistene er overvunnet burde Nepal igjen være på vei til å få tilbake sin tapte glorie og sitt Shangri-La image.

Eksamensresultater for lærerskolene er klare

Kathmandu Post, 31.mars, 1.april, 16.juni, fritt oversatt og bearbeidet av Kristine Alsvik

Resultatene fra årets SLC (School Leaving Certificate)- eksaminasjon ble offentliggjort mandag 17.juni. 31,22% av elevene besto eksamen, noe som er en nedgang på 0,4% fra året før. Flere var misfornøyd med det relativt lave tallet som besto eksamen, og mange mente at dette hadde sammenheng med for lite tilbud om kurs og trening til lærerne, for lite tilgang på læringsmateriale og maoistopprøret.

I hovedstaden og andre større byer var det stor pågang på internett-cafeene på morgenen på mandag, resultatene var lagt ut på nettet og det var derfor mange som benyttet seg av muligheten til å sjekke resultatene på denne måten.

Årets SLC- eksaminasjon ble gjennomført under sterk sikkerhetsovervåking tidlig i april. Maoistene hadde i utgangspunktet erklært en fem dagers generalstreik (bandh) i samme tidsperiode som SLC- eksamen skulle gjennomføres. Dette ble avverget i siste sekund, men det var allikevel sterke sikkerhetsoppsyn under eksamenen. Hadde streiken blitt gjennomført ville den ha hatt stor påvirkning på mulighetene til å gjennomføre eksamen til de over 250,000 elevene rundt om i Nepal som skulle ta eksamen dette året.

Prosjekt for matvaresikkerhet hjelper kamayaene

Kathmandu Post 16.juni, fritt oversatt og bearbeidet av Kristine Alsvik

Tidligere kamayaer i Dang distriktet får hjelp via et prosjekt for matvaresikkerhet igangsatt av Ministry of Local Development i samarbeid med World Food Program og en INGO.

Prosjektet er så langt igangsatt i fem distrikter i Tarai regionen hvor det bor mange tidligere kamayaer. Kamayaene får bla utlevert ris i bytte for arbeid de gjør med å bygge demninger langs elvene og bygging av veier. I forbindelse med dette prosjekter er det allerede ferdigstilt flere kilometer med vei i flere av VDCene og en 500 meter lang demning er også ferdigbygget.

Prosjektet har så langt kommet mange kamayafamilier i området til gode, men det er også flere familier som så langt ikke

har gagnet av prosjektet. Mange av disse familiene er fortsatt avhengig av sine tidligere arbeidsgivere, bla fordi de ikke har blitt tildelt land eller materiale til å bygge egne hus, slik myndighetene har lovet dem.

Delegering, ikke revolusjon:

Gi folket makten!

"Et land med Nepals geografiske utfordringer, har ikke noe annet valg"

Av Alok K. Bohara, professor i økonomi ved universitetet i New Mexico

Nepali Times 7-13.juni 2002

Fritt oversatt og forkortet av Thrond Berge Larsen

Man kan alltid diskutere hvem som har skylden for den demokratiske krisen i Nepal, men vi kan være enige om at alle nepalesere er i samme båt. Et annet poeng som de fleste vil kunne enes om, og som er roten til mange av Nepals nåværende problemer, er at politisk og økonomisk makt er konsentrert i hovedstaden. Et føderalt system for å spre makten utover hele landet ville være et første nødvendig skritt for å løse krisen.

Kathmandus dominans, dens overmette overklasse og dens likegyldighet opprører de mange millionene utenfor hovedstaden. Maoistene har lyktes i å utnytte denne avmakten. Regjeringen må derfor tenke mer i retning av en tredelt strategi som inkluderer både sikkerhet, økonomisk utvikling og politisk endring, isteden for å satse alt på en militær løsning.

På den politiske fronten ville en føderal mekanisme både bevare det konstitusjonelle monarkiet og styrke flerpartidemokratiet, og det ville ikke nødvendiggjøre endringer i våre administrasjonsheter som village councils, district units og development regioner. Men det ville nødvendiggjøre bl.a. følgende endringer i konstitusjonen:

- Opprettelse av fem regionale folkeforsamlinger. Guvernøren i regionen velges av landsbyforsamlingene og ikke av folkeforsamlingen for å unngå interessekonflikter mellom guvernøren og de folkevalgte.
- Guvernørene utpeker de enkelte distriktenes district officer eller commissioner som skal koordinere utviklingsprogrammer
- Reduksjon av landsbyforsamlingenes størrelse
- Guvernørene ansetter eksperter som former en regional "regjering".
- Den nasjonale folkeforsamlingen får rett til å overta styringen av regionale og lokale "regjeringer" i ekstreme sikkerhetssituasjoner
- De regionale regjeringer skal ikke ha rett til å bruke militære styrker, men kan bli delegert noen politioppgaver
- Den regionale folkeforsamlingen kan ikke vedta lover som strider mot nasjonale lover. Alle uenigheter i så henseende behandles i høyesterett.

Til forskjell fra maoistenes krav om republikk vil dette forslaget oppmuntre til større deltagelse fra velgerne og fremme ansvarlighet, åpenhet og redelighet. Og det vil i praksis styrke det konstitusjonelle monarkiet. Sterke regionale regjeringer vil redusere påvirkningen av nasjonale kriser på utviklingen utenfor Kathmandudalen.

Under det nåværende systemet har de politiske bossene på nasjonalt nivå en tendens til å fremme prosjekter i sine egne valgdistrikt som ofte ligger i det østlige Nepal, mens mange svake distrikter i det vestlige Nepal ikke får noenting. Sentralregjeringen vil også lettere kunne forholde seg til fem regionale regjeringer isteden for å måtte forholde seg til en mengde heterogene distrikter.

Velgerne kan i valget til den nasjonale folkeforsamlingen stemme på nasjonale partier ut fra nasjonale problemstillinger som deltagelse i internasjonale organisasjoner, immigrasjonspolitikk, handel med India, nasjonal sikkerhet, gruppediskriminering, barnearbeid, prostitusjon, informasjonsteknologi, inntektsskatt og miljøpolitikk. Og i regionale valg kan velgerne prioritere helt andre saker som oppbyggingen av regionale universiteter, skolesystemet, utnyttelse av vannkraftressursene, irrigasjon, vegbygging, turisme, formueskatt, næringslivsskatt og helsevesen.

Det saken dreier seg om er å gi folk makt til å forme sin egen framtid!

Maoist-gerilja angrep SOS-barneby

19. mai, 2002

Maoist-geriljaen i Nepal angrep fredag et barnehjem og skole tilhørende hjelpeorganisasjonen SOS-barnebyer.

Ingen personer ble skadd i angrepet, men landsbyen ble påført store materielle skader, sier en talsmann for det nepalske innenriksdepartementet.

SOS-barnebyen og Hermann Gmeiner-skolen i Kalagaun ble delvis ødelagt med en sprengladning, og en sovesal med 46 senger ble stukket i brann. Skolen er oppkalt etter grunnleggeren av SOS-barnebyer, østerrikeren Herman Gmeiner.

–Denne umenneskelige handlingen har skapt en svært vanskelig situasjon for 474 barn, sier skolens direktør Vijaya Jung Rana.

SOS-barnebyen i Kalagaun ble åpnet i 1998, som et tilbud til foreldreløse barn.

Kanadas Nepal-ambassadør:

Regjeringen må forbedre styringen

Kanada gir årlig 350 millioner Rupees til Nepal, og er landets 10ende største donor. Nepali Times har intervjuet ambassadør Peter Sutherland om Nepals kapasitet til å bruke assistansen på en effektiv måte.

The Nepali Times

Oversatt av Ane Haaland

Nepali Times: Hva er Kanadas mening om videre utviklingshjelp til Nepal under det nåværende Maoist-opprøret?

Peter Sutherland: Kanada opprettholder sin forpliktelse til å hjelpe regjeringen og befolkningen til å redusere fattigdommen i landet. Vi har vært utviklingspartnere i mer enn 30 år, og har til hensikt å fortsatt støtte nepalesiske forsøk på å få til en likeverdig og bæredyktig utvikling. I denne vanskelige situasjonen, hvor sikkerheten for kvinner og menn som arbeider med kanadiske prosjekter er vårt hovedanliggende, arbeider vi med å justere våre programmer og framgangsmåter for at de skal fortsatt være effektive. Vi ser at programmene som har klart å styrke lokalsamfunn er de som klarer seg best i dagens usikre situasjon.

- *Har Kanadas prioriteringer for utviklingshjelp forandret seg de siste årene?*

- På 70- og 80-tallet bidro vi til å åpne opp Nepals fjernliggende strøk ved hjelp av kanadisk teknologi og framgangsmåter for å tilgang til utilgjengelige strøk, spesielt på luftfartssektoren. Deretter kom en tid hvor vi fokuserte på forvaltning av vann og energiresurser gjennom å styrke sentrale statsinstitusjoner. I 90-årene arbeidet vi mer med lokalbasert utvikling. Det nåværende CIDA-programmet har som målsetting å redusere fattigdom og fremme fred ved å støtte en effektiv gjennomføring av Nepals desentraliseringsprosess.

- *Vi har hatt fiaskoer som K-BIRD-prosjektet, men også gode resultater som fra den tekniske bistanden til sivil luftfart og vannkraft. Har lærdom fra disse prosjektene blitt brukt når CIDA har formulert planer for framtida?*

- I likhet med andre integrerte landsbyutviklingsprosjekter i Nepal led også K-BIRD under dårlig koordinering mellom ansvarlige departementer på distriktsnivå, og mangel på deltakelse av lokalbefolkningen i planlegging og gjennomføring av prosjektet. Lærdom fra dette og fra andre mer vellykkede lokalbaserte prosjekter er brukt til å formulere CIDAs støtte til institusjonell styrking av organisasjoner som arbeider med det sivile samfunn, samt partnerskap mellom det sivile samfunn, regjeringen og det private marked for å styrke tilgangen til primære tjenester og øke produksjonskapasiteten. Vi er fornøyd med resultatene, men det er enda viktigere for oss at vi ser nepalesiske institusjoner som fungerer bedre, både i det lokale og sentrale statsapparatet, og i det sivile samfunn. Det er sammen med disse partnerne vi vil fortsette å støtte reduksjon av fattigdommen, og innsats for likeverdig og bæredyktig utvikling.

- *Hva er din vurdering av regjeringens nåværende ferdigheter til å bruke donorphjelp på en effektiv måte?*

- Det fins mulighet for regjeringen å styrke sine ferdigheter til å bruke slik hjelp effektivt. Det haster for regjeringen å gjøre noe effektivt for å redusere korrupsjon og reformere statsadministrasjonen, samt å få til bred deltakelse på grasrotnivå. Den nåværende politisk ustabile situasjonen, samt Maoist-opprøret, har ytterligere redusert regjeringens evne til å forvalte "utvikling" på en balansert måte. Etter min mening må regjeringen delegere mer autoritet og ressurser til lokale grupper og samfunn, og utvikle

partnerskap med det sivile samfunn og med den private sektor for å forbedre tilbudet på tjenester og forbedre taklingen av konflikter på lokalt nivå.

- *Hva er din regerings syn på den nåværende konflikten i Nepal?*

- Kanadierne er svært triste over denne konflikten, som har krevd så mange nepalesiske liv. Vi fordømmer metodene opprørerne bruker, spesielt ødeleggelsen av vital infrastruktur, utpressing, tortur og henrettelser. Uskyldige sivile er fanget midt i konflikten. I tillegg til de mange som er drept og skadet er hundrevis av andre fordrevet fra sine hjem av konflikten. Vi oppfordrer Maoistene innstendig om å gi avkall på bruk av vold, legge ned våpnene, og komme tilbake til forhandlingsbordet. Kanada støtter den demokratisk valgte regjeringen i Nepal i deres forsøk på å beskytte sin befolkning og på å få til en ny fred i landet. Vi er imidlertid også opptatt av det økende antall beskyldninger om brudd på menneskerettighetene som er rettet mot de nepalesiske sikkerhetsstyrkene i sammenheng med aktiviteter for å begrense opprørerne.

Nepals statsminister på sjebnesvanger USA-tur

BBC, 5 Mai, 2002

Fritt bearbeidet og oversatt av Tone

Det sås tvil om Maoist lederens troverdighet i Nepalsk presse. Han blir sitert på at han er villig til å inngå forhandlinger med stans av all aktivitet, for i neste omgang å motsi seg selv. Det er store spekulasjoner om hva motsigelsene betyr, spesielt om det er et tegn på indre stridigheter i bevegelsen, eller om sitatene er uttrykk for at utenforstående krefter forsøker å svekke inntrykket av maoistene. Statsministeren bruker mediaoppslagene til å styrke sin posisjon og hevder at ingen forhandlinger vil skje uten at all vold blir stanset fra maoistenes side. Dette innebærer at hæren fortsetter sine angrep på planlagte mål for å svekke maoistene.

Krise helt siden november

Statsminister Sher B. Deuba reiser til USA for å sikre USAs støtte i kampen mot maoistopprørerne. Vi trenger materiell hjelp i form av våpen, utstyr og opptrening for å bekjempe terroristene og vi trenger hjelp til å unngå budsjettoverskridelser.

Besøket kom opp etter at 400 maoister ble drept i nye sammenstøt med sikkerhetsstyrker i vest-Nepal.

Statsministeren skal møte President George W Bush senere denne uken.

Offisielle kilder sier at terrorisme og sikkerhetsspørsmål vil dominere samtalen mellom de to statslederne.

Statsministeren skal besøke London på tilbakevegen fra USA for å diskutere med Statsminister Tony Blair.

Mer enn 3000 mennesker har mistet livet i løpet av seks år med konflikt i Nepal - mer enn en tredjedel siden maoistene avbrøt fredsforhandlingene med regjeringen i november.

Hjelp fra USA

Bush-administrasjonen har bedt Kongressen om 20 millioner dollar i uspesifisert militær støtte til myndighetene i Nepal

Observatører sier at det er forventet at USA vil gi tilsagn om militært utstyr og opplæring til hæren i Nepal. De hevder at slik støtte vil være avhengig av vurderingen fra en amerikansk gruppe som nettopp har besøkt konfliktområdene i Nepal.

Nepalesiske offisielle kilder sier at militæret trenger mer avanserte våpen og administrativ støtte for å styrke operasjonene mot opprørerne.

UNICEF: – Barna lider mest

Barna i Nepal er de store taperne i konflikten, mener UNICEF.

FOTO: BIBIANA D. PIENE

• BIBIANA DAHLE PIENE

- Det er barna det går verst ut over i denne konflikten, sier UNICEFs representant i Nepal, Stewart McNab. På landsbygda er en rekke skoler og helsestasjoner stengt som følge av maoistoprøret.

- Konflikten har ført til at folk ikke tør å jobbe på landsbygda mer, forklarer Stewart McNab. Derfor står en rekke skoler uten lærere og helsestasjoner uten helsepersonell.

- Dette er det i første rekke barn og kvinner som lider under, sier han.

Nepal har fra før verdens største frafallsprosent i grunnskolen. UNICEF regner med at nesten hvert tredje nepalske barn ikke får gå på skolen.

Støtten minsker. McNab, som har bodd til sammen 13 år i Nepal, besøkte Norge i slutten av mai, der han blant annet informerte Stortinget om situasjonen i det lille fjellandet.

- Mange trodde at når hæren ble satt inn, ville konflikten være over i løpet av noen måneder. Men der tok de feil. Maoistene har derimot greid

å gjennomføre noen spektakulære angrep, blant annet på militærforlegninger. Situasjonen har i realiteten utviklet seg til en borgerkrig, mener han.

- Hvor stor støtte har maoistene på landsbygda?

- Til nå har maoistene hatt ganske sterk støtte. Men nå har geriljaen begynt å presse folk for såkalt «beskyttelsespenger». I tillegg har maoistene flere steder krevd at hver familie må avgi en sønn eller datter til opprørsbevegelsen. Dette har ført til at tusenvis av ungdommer har flyktet over grensen til India, forteller McNab.

UNICEFs representant i Nepal, Stewart McNab.

Dette er en artikkel skrevet av Dinesh Adhikari i avisa "Kantipur Daily". Adhikari er jurist og jobber mot korrupsjon – samtidig som han er en av de største poetene i Nepal. I fjor var han her i Norge, da hadde flere fra Norge-Nepalforeningens styre gleden av å møte ham.

"NOEN SMAKEBITER FRA NORGE"

KANTIPUR DAILY : LØRDAG 8. DESEMBER 2001

"I et topp utviklet land som Norge kan ikke folk forestille seg at dommere kan drive korrupsjon".

Dinesh Adhikari, Joint Secretary, CIAA

Norge er kjent som midnattssolens land, det ligger i den nordlige delen av Europa og har konstitusjonelt monarki. Landet har rundt 4.5 millioner innbyggere og i areal er det nesten tre ganger større enn Nepal. Norge, med sine rikdommer som olje, gass, elkraft og fisk, har lenge etablert kontakt med Nepal på det mellommenneskelige plan. Men den formelle kontakten mellom Nepals og Norges myndigheter ble etablert i 1996. Norge, som er kjent som en aktiv medlem i Nepal Development Forum, bidrar med bistand til Nepal, hovedsakelig innen drikkevannforsyning, elkraft, grunnutdanning, helse og godt styresett. Etter at den norske ambassaden ble etablert i januar 2000, har samarbeidet mellom Nepal og Norge naturligvis blitt utvidet til å dekke flere områder. Selvfølgelig er dette en fin utvikling for begge landene.

I perioden 17. – 27. september 2001, på invitasjon fra norske myndigheter, fikk undertegnede sammen med lederen for CIAA, Krishna Ballav Kafle Sharma og Deputy Auditor General, Krishna Prasad Neupane anledning til å besøke Norge. Målsettingen for besøket var å studere og observere forholdene i Norge innen økonomisk kriminalitet.

Formålet med dette innlegget er ikke til å belyse det som faglig og yrkesmessig ble observert under Norgesbesøket, men det er et forsøk på å presentere for leserne noen få detaljer som jeg synes er

Levende skjold. UNICEF-representanten har også fått inn rapporter fra sine lokalt ansatte om at maoistene bruker landsbyfolk som skjold når de angriper militære poster.

Den nye strategien med å ødelegge viktig infrastruktur har også ført til store vanskeligheter for folk på landsbygda.

- For oss har for eksempel ødeleggelsene av elektrisitetsforsyningsapparatet gjort at vi ikke får gjennomført flere vaksinasjonsprogrammer, fordi vi ikke får strøm til kjøleskapene der vaksinen oppbevares. Den blir dermed ødelagt, sukker McNab.

- Hva kan dere gjøre i denne situasjonen?

- Det viktigste vi kan gjøre er å

sørge for at våre prosjekter fortsatt når ut, især til de aller fattigste. 30 prosent av barna har aldri gått på skole, og vi driver egne programmer for disse. Vi har også et sterkt fokus på jenter, som tradisjonelt har veldig lav status i Nepal. Vi forsøker å gi dem muligheter til å ta egne valg gjennom å gi dem skolegang.

UNICEF Norge skal nå delta i et større desentraliseringsprogram, spesielt rettet mot kvinner og barn. Tanken er at landsbyboere selv skal identifisere felles problemer rundt eksempelvis helse og ernæring, og selv finne løsninger. NORAD støtter programmet med rundt åtte millioner kroner.

interessante og kan kobles til vårt samfunn her i Nepal. Jeg håper at dette kan bidra til positive tanker for utviklingen i Nepal.

Smakebit 1:

En ettermiddag etter ankomst til hovedstaden Oslo, bestemte vi oss for å ta en spasertur. Under turen kom vi til en stor, gul bygning som lå litt høyt. Foran bygningen var det en grønt statue av en ridende figur. På plassen foran bygget var det strødd pukk av små størrelser. Ved hovedinngangen til bygget var det 2-3 soldater som holdt vakt. Det var flere turister som ruslet rundt og tok bilder foran statuen. Bygningen var ikke omringet av en mur, men på ca. 10 fots avstand fra veggene var det satt opp stålgjerder som kunne være ca. 1 ½ til 2 meter høye. Dette var heller ikke satt opp hele veien rundt bygningen. Med andre ord var det ingen sikring rundt det hele. Langs stålgjerdene var det stier. Folk vandret her stille og rolig og det virket som om de var i sine egne tanker. Man følte ikke noe ubehag eller overraskelse over å være der. Hvis man ville, kunne man røre på sikringene (stålgjerdene) mens man ruslet langs dette. Ingen av oss tenkte noe spesielt om bygningen. Vi snudde tilbake til hotellet.

På den tredje dagen, på vei til hotellet etter at vi var ferdige med programmet, spaserte vi forbi samme bygning, da vår programkoordinator Marit Gjeltén fortalte at dette var slottet til Norges konge. En stund ble vi veldig overrasket over dette, fordi at det var ingen spesielle sikkerhets- ordninger og ingen spesielle dekorasjoner osv. Bare en bygning og en åpen plass. Flagget var på plass kun når kongen var i der. Etter at vi fikk greie på at dette var et slott, fikk vi lyst til å vandre rundt bygningen en gang til. Denne gangen var det to biler foran hovedinngangen og flagget var på plass. Resten var akkurat det samme som vi så for tre dager siden. Vi gjettest oss fram til at den ene bilen kunne være statens mens den andre kunne være kongens private. Statuen foran slottet var av kong Karl Johan, dette fikk vi også vite da. På grunn av denne enkelheten rundt slottet ble vi nysgjerrige etter å vite litt mer om monarkiet og vi begynte å spørre. Vi ble fortalt at Norge fikk uavhengighet fra Sverige i 1905. Etter dette bestemte det norske folk at Norge vil ha konge som statsoverhodet. Men Norge hadde da ingen som kunne bli konge. Norge henvendte seg til Danmark for at

Usikker framtid for "Millennium Trekking Route"

Post Report

Oversatt av Øystein Berg

SYANGJA, 17. juni: Etter planen skal den nye millenniumsruten, "Millennium Trekking Route", være ferdig i september i år, men opparbeidelsen av infrastruktur har blitt svært forsinket. Ruten skal legges mellom Dhorfedi i Tanahun til Manakamana i Syangja distrikt, og innbyggerne håper på at ruten skal bli en stor attraksjon når den en gang står ferdig. De legger nå skylden på myndighetene som de mener ikke har oppfylt sine plikter i forhold til utvikling av infrastrukturen, som for eksempel drikkevann, førstehjelpsstasjoner og elektrisitet.

"For å utvikle infrastrukturen ba vi om fire millioner rupies fra ministerium for kultur, tursime og luftfart. Ett år har gått, og vi har ennå ikke fått svar." Dette forteller Nabin Prakash Gurung, som er leder i den lokale komiteen for utvikling av turisme.

For å allikevel framsynde prosjektet har innbyggerne brukt tilgjengelige ressurser for å bygge gjestehus og andre bygninger langs ruten. Når traseen blir åpnet for fotturister kan man tilby overnatting i hjemmene til lokalbefolkningen og mulighet til å smake på lokale kokekunster.. Mange har allerede hatt opplæring i hvordan de best skal motta turister, og hvordan maten bør lages. Andre steder er lokale grupper klare til å opptre med tradisjonell musikk og dans. Så vil tiden vise om de etter hvert får noen å danse for...

en dansk prins som kunne bli Norges konge. Da den danske prinsen fikk en slik henvendelse foreslo prinsen at det skulle holdes folkeavstemming for og mot en slik løsning. Folk stemte for at den dansk prinsen skulle bli Norges konge. Fra 1905 ble Haakon den VII Norges første konge.

At kongen ville ha folkeavstemming i forhold til vervet, at slottet var så enkelt dekorert og det stusslige sikringssystemet rundt slottet, alt dette gjorde meget sterk inntrykk på oss.

Smakebit 2: Dommere og korrupsjon:

Vi var på møte hos ØKOKRIM. Formelt står dette for "The National Authority of Economic and Environmental Crime in Norway" – ØKOKRIM. Vi holdt på med utveksling av erfaringer og lovrammer rundt dette. Etterforskere, senior politimenn og advokater var til stede. Under diskusjonen ble forholdet mellom statsadvokat, politi og domstolen trukket fram gang på gang. I denne sammenheng spurte en av våre medlemmer at dersom dommeren blir tatt for korrupsjon, hva slags lovverket blir da praktisert? Det ble helt stille i salen en god stund. Folk begynte å glane på hverandre. Etter en lang stillhet forsøkte en av de norske deltagerne å bryte stillheten. I stedet for å gi svar på spørsmålet som ble stilt, stilte han selv spørsmål om det forekommer at dommeren driver korrupsjon. Nysgjerrigheten over å få svar på spørsmålet ble stående. Til slutt ga alle norske deltagerne uttrykk for at tanken om at dommerne (i Norge) skulle drive korrupsjon, klarte de ikke å forestille seg. Dermed tok diskusjonen og oppmerksomheten en annen retning. Vi ble opplyst at lov om straffeforfølgelse finnes i Norge.

Når det oppstår korrupsjonssaker i Nepal er ofte navnene til dommerne innblandet. Jeg tenkte på om det kan komme tider også i Nepal hvor man stoler på dommerne på samme nivå som i Norge. Jeg fortsatte å gruble videre.

Smakebit 3: Trafikkforholdene

Alle kjøretøyer i Norge kjører med lys på selv under en solskinn dag. I Nepal, hvis man kjører med lys på, blir det oppfattet som bilen er enten i en krise- situasjonen eller politiet ber en om å slukke lyset. Når det gjelder Norge har det helt sikkert en annen betydning. Det er kanskje naturlig at man kjører med lyset på siden det er mye tåke, og det regner også en god del. Men under en solskinnshimmel kjøres det fortsatt med hovedlyset på. Dette kan ikke være dirigert av naturgudene. På en solskinnsdag spurte jeg vår venn Anne om dette. På en vanlig og enkel måte svarte hun: "For det første, "systemet er systemet". Dersom man endret reglene akkurat på lik linje med været, ville oppfølgingen av reglene blitt vanskelige og folk ville ikke tatt dem alvorlig. Men det er viktigere at trafikantene oppdager bilen lettere enn at sjåføren trenger bedre lysforhold". Anne er en vanlig norsk borger og derfor antar jeg at hennes versjon av forklaringen også må være vanlig. For meg virket det slik at sjåføren måtte først tenke på trafikantene før han tenkte på seg selv. Dette var en tanke som jeg grublet på i flere dager framover.

Det gjelder fortsatt trafikkforholdet. I anledning vår reise kom vi til Norges gamle hovedstad – Bergen. Vår nepali venn Lok Subba, som er gift med ei norsk kvinne, er glad i litteratur og musikk og har bodd 15-16 år i Norge, var vår guide denne dagen. Vi trivdes godt i Bergen sammen med ham. På grunn av ham hadde vi atskillig lettere for å finne fram til forskjellige steder. Han ville at vi skulle se mest mulig under oppholdet. Dette var forståelig da vi hadde ganske hektiske dager. Vi var opptatt av å se, men Lok var opptatt av å vise.

Under en av våre hektiske stunder bremset han plutselig bilen og sa "Huff a meg. Hvordan skal dette gå nå! " Vi var opptatt med å skravle sammen med Hari Acharya, som var student i Bergen.

Mens vi fortsatt var opptatt med å skravle sammen, svingte plutselig Lok Subba bilen og tok av til en annen vei og snudde. Vi skjønte ingenting. Etter ca. 50 meter kjørt stoppet han bilen igjen. Han pustet lettet og sa etterpå at nå var vi reddet. "Vi gjorde en kjempe innsats", sa han og så glad ut. Etterpå fortalte han at de 50 meterne

som han hadde kjørt var en "enveiskjøring". Han hadde oppfattet at det var toveiskjøring. "Uff, jeg måtte nesten betale Straff", sa han. Heldigvis kom det ingen biler fra motsatt kjørebane så det skjedde ingen ulykke. Mens Lok tenkte i den banen, forsøkte jeg i mine tanker å koble dette med Nepal. Da tenkte jeg at når vil nepaleserne lære å respektere loven som man gjør i Norge. Kanskje det kommer aldri! Jeg spurte meg selv flere ganger.

Smakebit 4:

Under oppholdet fikk jeg vite at pressen hadde stor innflytelse på det norske samfunnet. I denne sammenheng fikk jeg greie på at en innflytelsesrik ordfører hadde belastet sin private ølregning på kommunens konto. Etter at denne nyheten ble offentlig kjent, ble hans politiske karriere slutt.

Mens vi var på møte i NORAD, fortsatte nyheten om ordføreren å surre som friske tanker i hodet mitt. NORAD arbeider som en brobygger mellom Norge og utviklingslandene; økonomiske rutiner og transparent kultur var på vår agenda. På møtet ble vi opplyst at med unntak av landets sikkerhetsområder, har pressen tilgang til alle områder. Dersom det er saker som ikke er for offentligheten, blir dette opplyst til pressen, men ber pressen allikevel tilgang til saken, blir dette tilgjengeliggjort, men da skjer det skriftlig. Pressen blir gjort oppmerksom på at saken er fortsatt ikke offentlig. Jeg fikk også greie på dette. Konklusjonen var den at alle norske borgere har rett til å vite om alt og pressen ivaretar denne interessen på vegne av borgere. Dersom pressen er gjort oppmerksom på at saken er ikke offentlig, respekterer pressen dette. Det er tilstrekkelig å si dette. I denne sammenheng må jeg nevne at dersom riksrevisjonen oppdager uregelmessigheter i økonomiske transaksjoner, skal rapport legges fram for overordnede myndigheter. Dersom pressen ber om å få vite om uregelmessigheter, er riksrevisjonen pliktet til å gi forklaring på tolkningen av uregelmessigheter, lovdekning, og ikke minst bevise for uregelmessigheter. Riksrevisjonen plikter til å gi skriftlig forklaring til pressen om saken. I Nepal blir rapporten oppfattet

som endelig når den er gått gjennom riksrevisjonen, men dette er ikke tilfelle i Norge. Det finnes nemlig andre måter å holde oversikten over de kontrollerende myndigheter. Forholdet mellom pressen og riksrevisjonen belyser dette klart.

Smakebit 5:

Det er naturlig at en utlending er nysgjerrig på pengesedlene til det landet man besøker. Da skribenten også var utlending, studerte han bildene på pengesedlene i Norge. Sedlene (kroner) hadde bilder av berømte forfattere, diktere, kunstnere eller idrettspersoner. Av en eller annen grunn oppfattet jeg denne skikken som veldig fin ved å vise stolthet over sitt lands berømte personligheter. Vi kan gjerne skryte av oss ved å nevne at vi også bruker bilder av våre berømte personligheter ved å trykke deres bilder på frimerker, men skal vi bare nøye oss med det eller hva!

Oversatt av:
Hem Gurung

Epidemi i Chitwan er ikke under kontroll

Post Report
Oversatt av Øystein Berg

CHITWAN, 17. juni: Er det tyfoid? Eller en ny type malaria – en sykdom man har regnet for utryddet i Nepal? Kan hende er det en sterk type influensavirus som har rammet innbyggerne i og rundt Bharatpur?

I en uke har lokale leger fått hjelp av eksperter fra Kathmandu for å finne ut hva som har forårsaket en epidemi som har smittet minst 4-5000 mennesker. Sykdommen er ikke under kontroll, og stadig flere får smitten og blir syke. De som blir syke får svært høy feber, og den gir seg ikke selv om man gir antibiotika. Flere har hatt feber i over to uker, og så langt er minst to mennesker døde av sykdommen.

Så langt har man ikke kunne stadfeste hvilken sykdom dette er, men man heller til teorien om at dette er en type av tyfoid. Utfordringen blir da å så snart som mulig finne de rette medisinene slik at man unngår at flere mennesker blir smittet og dør av sykdommen.

Need for peace and development

By SUBHADRA BELBASE

Without peace, development is not possible, without development peace is not durable." This was the observation made by Kofi Annan the UN Sec-General in a speech delivered to the Security Council, on Sept 25, 1997. In Nepal, political parties seem not to have understood this chicken and egg relationship.

Congress infighting, at a time of conflict, when parties should hold together to think of the greater good, petty self-serving thinking amongst politicians is shocking the nation. It is clear that the nation is in conflict, and it is also clear that conflicts rob people of fundamental choices, how and where to live, what productive occupations to pursue; which communities and social groups they associate with; and what social services are available to them. So rather than continue the power struggle within the party, should not the nation join together preparing for peace and ensuring that development takes place during these turbulent times?

The Rolpa bloodshed has brought home to thousands of civilians, not just in Nepal, but Nepalis living abroad, friends of Nepal in foreign countries, that there can be no real winners in conflict and war. It is worth remembering that conflicts can go on for years. More importantly, over the past twenty-five years, the world has not witnessed prolonged major wars, where one country attacks another. But the world community has faced prolonged internal conflicts. For example, the conflict in Afghanistan lasted over 22 years, in Sudan the internal conflict is over 17 years old, in Somalia over 10 years, and Sri Lanka, is negotiating peace after over 16 years of internal conflict. Is Nepal, once lobbying to be declared a 'Zone of Peace' going to suffer the same fate? We do not have to, if we think peace and ensure development. We must all keep in mind that while past battles were fought between standing armies and affected about 5 percent civilian casualties; in today's internal conflicts 90 percent of those who suffer are civilians.

It is natural therefore for many to mourn for the innocent children and people who are losing their lives as human shields. More and more civilians are losing a family member. Not by choice, but by force. Not by fate alone, but due to many complicated factors. Civilians are being caught in crossfire. Children were/are forced into joining the Maoists, "one person from every family" was a compulsory dictate of the Maoists. Long before, politicians, secure in Katmandu, recognized the insurgency problem, the villagers in Rolpa, Rukum, Salyan, Jajarkot, Pyuthan, Dang and Surkhet, who could not move into the cities, were already crying the loss of a child whom they were forced to abandon to the Maoists. The politicians too are busy fighting for power, amassing wealth; too busy making speeches; words, words and more words.

The politicians are accountable to restore peace and ensure development. With the military just gaining ground, it might be best to end the rampage and destruction by extending the state of emergency. However, we do want peace

soon. The night 500 brothers and sisters killed one another, and as the dead toll rises on both sides, be the dead "terrorist", police, military, human shield, more and more citizens are getting distraught, frustrated and want to go back to their normal routine. The country in almost numb.

Every day, people are moving from the hills into Kathmandu, into district capitals, little towns, or across the border to India. Villagers have abandoned the once peaceful hillsides where they were born and raised, and where they had dreamt of dying one day. They are fleeing to save their children from being recruited by the Maoists, or being taken as human shields.

Prime Minister Sher Bahadur Deuba has undoubtedly been very successful in gaining the US and UK support. India has also promised full support. It is high time his split party gives him full support. The PM's party and the Opposition should both support the government in formulating a comprehensive strategy and action plan for the current crises, and concrete actions and activities to achieve our end goal of peace and security. Such a plan must involve women at every stage. We need clarity on the kind of support that we will ask for. Will pledged support result in mere build up of arms and military arsenal? Or does the support from other friendly countries include support to help broker a peace through dialogue and behind the scenes negotiation?

History and current events clearly teach us, that confronting might with might, or arms with arms, results in unequal relationships. The victor is the conqueror, and the subdued is the conquered. Such peace cannot be sustained, and after a period it results in more conflict. Hence, the government could continue talking tough in public, while behind the scenes diplomacy helps in bringing the terrorists, and the government to the negotiating table. There would be better chance for restoring peace and securing security if we take a multi-prong approach.

Have the politicians agreed on the kind and type of justice to be meted out to the leaders of the terrorists and actions to rehabilitate, especially the children, who have been forced to take the gun to kill their own? Will the Maoist leaders go scot-free, while the small fry are punished? The bitter truth is: that in most instances, it is the "common" person who acts as scapegoat for the leader(s). If we are to prevent continued armed struggle, which should not have a place in a democracy, then what guarantee do we have, that the culprits who have unleashed brutality and destruction, and are now labelled "terrorists" will ever be brought to justice? And more importantly, what programmes do we have in place to heal the children, who have lost their innocence and humanity by being forced to take the gun, and kill perhaps their own relative(s)?

Is there a clear action plan for the internally displaced? Should not the government request donors, (I)NGOs and CBOs to initiate projects to help our own refugees? We had projects for the Burmese and Bhutanese refugees. So why are we not being proactive in assisting those displaced within our own country? How about food for work programmes? How about ensuring that the children who have been displaced are going to school, and that the internally displaced are receiving health care? We must also keep in mind that with the

Maoists looting most of the agricultural produce, and people abandoning their fields, agricultural productivity has suffered heavily. We might have to face food deficiency very soon. Agricultural productivity is faltering in a country where more than 80 percent depend on agriculture for a livelihood. Nepali politicians should just learn to think of next year's scenario, rather than fight and squabble for power, and assist the government to take action to overcome these existing and looming problems.

Have we asked the government of India to support us by helping those fleeing to India from the terror and mayhem in their own country? I shudder to think of the hungry children who might be receiving inhuman treatment, forced into prostitution, into drug pedalling, and other forms of exploitation.

Have our politicians drawn up a national plan of action that will channel youth energy constructively in the future? This includes comprehensive plans ranging from quality education, which includes peace and tolerance education, to skills development, that will enable the young to earn an honest living. Should our colleges start activities like the NDS in areas where we can implement such programmes? The Prime Minister is correct in highlighting that we need peace, but if we want durable peace we need to continue our development activities, which for now must focus on the orphaned, the displaced and the children traumatized by conflicts.

The Kathmandu Post

NEPAL'S LARGEST DAILY IN ENGLISH

Nepal-maoister slår til mot statens fisk

7. juni, 2002

Katmandu (NTB-AFP): Maoistgeriljaen i Nepal har funnet et nytt angrepsmål i sin seks år gamle kamp for å styrte monarkiet i Katmandu. Nå slår maoistene til mot den nepalske statens fiskeoppdrett.

Geriljasoldater stakk denne uken av med 200 kilogram oppdrettsfisk, meldte statlige medier fredag. Fisken forsvant etter et angrep mot statlige anlegg nær landsbyen Ganeshsthan, rundt 90 kilometer nord for hovedstaden.

-Rundt 100 opprørere brøt opp sluseporten inn til anlegget og slapp ut alt vannet. Deretter stakk de av med all fisken fra de to dammene, fortalte et øyenvitne i Ganeshsthan til det statlige nyhetsbyrået RSS.

De nepalske maoistene har ligget i krig med regjeringen i Katmandu siden 1996, og mer enn 4.200 mennesker har mistet livet i kampene. Geriljaen ønsker å avskaffe monarkiet og å etablere en kommunistisk stat i landet ved foten av Mount Everest.

Opprørerne har tidligere angrepet politiet, hæren og offentlige innretninger av alle slag. Nå er krigen altså utvidet til å gjelde anlegg for fiskeoppdrett, men det er uklart om denne ukens angrep skyldtes proviantbehov eller var et utslag av ren ødeleggelsestaktikk

Maoister plasserte bomber foran kongefølge

26. april, 2002

Maoistisk gerilja plasserte to bomber på en vei hvor Nepals kong Gyanendra var ment å reise, skriver en avis i Nepal fredag. Kongen hadde vært i fare for å bli drept hvis bombene ikke var blitt oppdaget av sikkerhetsstyrker. Han ble i alle hast kjørt tilbake til palasset mens bombene ble uskadeliggjort, skriver Himalaya Times.

Sprengstoffet skal ha blitt utplassert i nærheten av et ambassadestrøk til tross for strenge sikkerhetstiltak. Den maoistiske geriljaen, som forsøker å styrte monarkiet, oppfordret denne uken til en fem dagers generalstreik. Mange lot imidlertid være å følge oppfordringen, og på streikens fjerde dag var aktiviteten

i hovedstaden Katmandu omtrent som vanlig

Besteg Himalaya

Aftenposten

Tvillingbrødrene Jon (bildet) og Svein Gangdal (47) har som de første nordmenn noen gang nådd toppen av den 8163 meter høye Himalaya-toppen Manaslu. Det skjedde 21. april kl. 9.30 lokal tid. Manaslu er verdens åttende høyeste fjell og en av de minst besøkte av verdens 14 topper over 8000 meter. Ustabil og sterk vind gjør fjellet, som ligger i Nepal, til en stor utfordring. Gangdal-brødrene klatret sammen med to sherpaer.

Jon Gangdal er tilknyttet konsulentfirmaet Woldsdal & Partners, mens Svein er ansatt i Norges Idrettsforbund som daglig leder i Hedmark Idrettskrets

Rekordmange besteg Mount Everest

16.mai, 2002

Katmandu (NTB-AFP): Minst 55 klatrere nådde toppen av Mount Everest torsdag. Aldri før har så mange besteget verdens høyeste fjell på en og samme dag.

En av fjellklatrerne som erobret den 8.848 meter høye toppen var Tashi Tenzing. Han er barnebarnet til Tenzing Norgay Sherpa, som sammen med Edmund Hillary fra New Zealand ble den første som besteg Mount Everest for 49 år siden.

Hillarys barnebarn Peter forsøker også å gjenta bestefarens bragd. Han når trolig toppen senere torsdag eller fredag.

De 55 klatrerne som allerede har nådd fram, kommer fra forskjellige ekspedisjoner. De nådde det høyeste punktet på Everest via en sørlig rute, etter at en uke med dårlig vær omsider ble avløst av bedre forhold

"Welcome to the world of partners and partnerships, where we have 'stakeholders' replacing the 'implementing agencies'. Today that is the core approach that can actually make development work and produce results that have a meaning."

Partnership &

Development

Ms. Basudha Gurung¹

Partnership is a word that is widely used, overused and often misused in the development sector. International Non-Government Organisations (INGOs) say they want to form partnerships with local and national level agencies and even multilateral banks and development agencies say they are looking for partnerships with government to take the development wagon forward. Bilateral donors are not far behind—they say effective partnerships with government, NGOs and other local agencies is key in their development approach. INGOs say that they are implementing projects and programmes with Nepali partners; the partners in turn say they have partnerships with beneficiary groups through local NGOs and CBOs.

However, the meaning of partnership differs among the involved parties; the donors and INGOs intend local partners to implement projects as outlined and/or guided by them. Essentially here's some sort of a guided partnership at work. The Nepali partners—local authorities, organisations and communities struggle to adapt the guidelines to the

local contexts taking care that projects—which also are the reason for their existence—move forward. It has almost become commonplace for INGOs to stress local partnerships—irrespective of the fact that they may interact with partners once a year at most—and local agencies stressing on their partners in the communities.

Welcome to the world of partners and partnerships, where we have "stakeholders" replacing the "implementing agencies". Today that is the core approach that can actually make development work and produce results that have a meaning. This is how the new arrangement is supposed to work: capacity enhancement of national development agencies will reduce dependency on external agencies for "expert and expertise". The capacity comes about through increased interactions of the donor and the partner. However, that is not always as straightforward as it may sound, and there have been instances where partnerships—where donors end up doing everything for the partners they are now supposed to have—end up in more dependency.

Most often partners at national level are being co-opted with little or no preparation and training for them to take on their new roles. Some partnerships also seem to work, at least at the central level, but in most cases it is limited to being a new terminology, which some partners, especially find it difficult to articulate let alone practice.

It is difficult to identify a partnership that can work because the different models are just evolving. Generally a partnership means an intense relationship between people and organisations developed for responding to and carrying out organisational functions—a relationship geared towards achieving common goals and objectives. The relationship may be of different types—INGO and its subcontractors, project managing agency and implementer and so on. For such a relationship to work, it needs to be based on optimal sharing, mutual trust and respect, and transparency in resources and its use, collaborative decision-making and joint accountability. More often than not, one or many of the aforesaid elements may not be present in the partnerships we hear about today. In many cases the partnerships we have are only partial, the local agencies serving as the fronts to take on the shocks and pains of implementing decisions that are mostly taken by the more powerful (resource wise) partner. Generally, a successful partnership depends on their clarity and agreements on:

- Role of the partners involved
- Scope and area of work of partners
- Complementary capabilities
- Common understanding of expectations, and
- Shared values on the goals of the partnership.

Partnerships may be based on written agreements or may be informal arrangements. Even with written agreements the terms may be unequal and susceptible to frequent modifications by the more powerful partner resulting in frustrations of the

less powerful player. Often there is also little flexibility in the partnership terms leaving little room for incorporation of local level lessons in process and approaches of program implementation.

In general, the existing partnerships have two goals: building capacity of national and local development agencies to enable them to effectively implement development programmes & implementing the development programmes through the Nepali development agencies. The external development agencies are often under disbursement pressures and more often than not, the partners they latch on to, are effectively their sub-contractors whose performance is measured on their ability to organise a certain number of workshops and seminars, or form a certain number of community groups and involve local partners. Many of the local partners don't have either the project management skills or an understanding of the partnership philosophy to either work for developing real collaborations or even challenge the status quo which is often dictated by the stronger, resource-endowed partner.

Often the unequal partnership results because the contributions that the local partners make do not match the resources the more-endowed partner can bring. In reality, equal partnership is not necessarily the goal of partnership. The most the locals can contribute is knowledge, information, and know-how needed for dealing with realities on the ground. Though this contribution is critical to successful project implementation, it is often not valued accordingly and gets lost when the contribution of partners is measured in terms of the financial contributions or the man or women hours each side puts into the process. Often even the so called local partners may lack the expertise of understanding the local contexts because they are either organisations of urban elites with little grassroots connections or are representing organisations with limited civil society memberships.

In such situations, the partnerships often end up in conflicts where both sides find their expectations unmet. Locals may be expecting automatic transfer of expertise—which cannot happen instantaneously—and technology and know-how. The external partners expect of locals to be broad-based in their socio-cultural assessments, but at most times find the local partner representatives unable to get over the inherent caste-class conditioned mindsets. The issue of transparency cuts both ways; locals feel the donor partner is not living up to the expectations, while donor partners suspect there is always more to their partner's situation than meets the eye.

There are clear differences in priorities and expectations which are not iron-clad but can be sorted out with proper conditioning. That is where facilitating organisations can fit in—to function as "matchmakers" to facilitate the assimilation processes. The facilitating organisations can also help fill the capacity and expectation gaps through training and confidence building interventions for developing and fostering relationships that last over a long period of time rather than be driven by project-cycles. This is a process that involves finding answers to the following questions:

- How will partnership create value?
- What is the strategic compatibility between partners?
- How compatible are the cultures of the partner organisations?
- How should the collaboration be made convergent?
- How effective is the design of the partnership?
- How balanced are contributions and benefits over time?
- What are and how strong are the expectations of future benefits?
- Are partners equally able and willing to invest resources, knowledge, etc?
- Is the managerial capability of the partner's up to the task? ■

¹ Ms. Gurung is a Senior Consultant at Organisation Development Centre (ODC).

Past imperfect, future uncertain

Will King Gyanendra be a rational king or an emotional ruler?

King Mahendra had the courage to marry the girl of his choice. Unencumbered by the self-doubt that formal education invariably generates, he didn't hesitate in translating his impulses into action. His methods were in a way "fundamentalist", but his goals were quite modern. He aspired to do in decades what other countries had taken centuries to accomplish. Rather than follow the Divine Counsel of Prithvi Narayan Shah, King Mahendra chose to follow the isolationist path of another illustrious ancestor—Jung Bahadur Kunwar-Rana.

Perhaps it is no coincidence that King Mahendra began his direct rule after the 1960 coup by revising the civil code that Jung Bahadur had framed, which was itself modelled after the Napoleonic Code that Jung saw in France. Apart from a promise to ban untouchability, there isn't much in King Mahendra's Muluki Ain that can be called progressive.

King Mahendra's faithful courtiers extolled the virtues of the divine king as outlined by Kautilya in his Arthashastra, and missed seeing the futility of discovering a new utopia in nostalgia for an imagined past. Fortunately for King Mahendra, there was a school of thought in the United States at that time which believed that controlled dictatorship was preferable to the pitfalls of communism in emerging Third World democracies.

Those were the days when political scientists at the Center for International Studies at MIT were fashioning the template of the Land and Climate Theory of governance to check the contagion of communism from spreading in Asia, Africa and Latin America. It wasn't surprising that Americans picked up even the salaries of government employees in the wake of the overthrow of parliamentary democracy. King Mahendra's direct rule was bankrolled by greenbacks.

The region's geopolitical environment had changed by the time King Birendra ascended to the throne in 1972. After the setbacks in Vietnam, the Americans were on the verge of withdrawing from world hot spots. The Non Aligned Movement was running out of steam as countries like Egypt and India drifted into the Soviet camp. To continue cautiously with the status quo was perhaps the only choice that King Birendra had, and conservatism became the defining feature of his rule. Let's face it: King Birendra was a likeable person and a good king. But it is no disrespect to his memory to say that he was not cut out to be a great ruler.

Monarchs are compared to their successors and predecessors. King Mahendra was often measured unfavourably against his democratic father. The administrative reign of King Birendra was often unkindly juxtaposed with the paternalistic rule of the pioneer of the Panchayat. The intention of those who extol the democratic virtues of the late king may be to create an ideal for the present ruler to live up to. But history can't be a casualty to these worthy

exercises. King Birendra respected the status quo, and when changes had to be made, he ensured that they were orderly and gradual. Call him constitutionalist if you will, but he was no progressive.

It was due to King Birendra's extreme cautiousness that the referendum he declared turned out to be an instrument intended to buy time for the Panchayat regime. Had he been more accommodating, BP Koirala wouldn't have died a broken man, with his life's mission of restoring democracy not even partially fulfilled. It took a People's Movement ten years later to force King Birendra to bestow sovereignty upon his people. As it turned out, his own son, the crown prince, lacked the patience to wait for a favourable decision from his parents. King Birendra shines like a beacon today partly because of the post-1990 political leadership that squandered the freedom he ushered in.

Just when King Gyanendra is about to come out of the traditional period of mourning, Prime Minister Sher Bahadur Deuba has brought about a virtual political paralysis by dissolving parliament. King Gyanendra is now forced to weigh his options and act. A return to Mahendra-style fundamentalism is not possible because democracy has by now struck roots deep in the Nepali soil. The people may have rejected politicians for the moment, but politics continues to rule their hearts. With the insurgency raging in the countryside, conservatism of the doing-things-the-done-way can't be the escape route either. King Gyanendra has the task of finding a way forward, taking into account these hard realities.

I didn't take notes when I was granted an audience with King Gyanendra some months ago. But I remember coming out of Nirmal Niwas with the distinct impression that the king had already made up his mind about what he intended to do. His purpose in meeting people like us was not to hear what we had to say, but to share his vision of the future. We were his sounding boards.

Given the mess we are in at present, the king will be hailed if he were to take bold and progressive steps to strengthen the fruits of the People's Movement. Then, the threat that Deuba has brought to face democracy can turn out to be an opportunity.

There are enormous risks involved in democratic reversal. Will King Gyanendra be a rational king or an emotional ruler? Time will tell, but one thing is certain: there is no room for any kind of extremism in this politically charged atmosphere. A constitutional monarch, by definition, has to be a judicious mix of the wisdom of contemplation and the power of emotion. The responsibility of a true leader is to resolve the conflicts and manage the contradictions inherent in any system.

Nepal woos tourists despite civil war

29.mai, 2002, BBC world

The latest fighting has claimed many lives

Everest Day in Nepal is traditionally a time of celebration, but this year the party has been spoiled by a 70% fall in tourism.

Mountaineers, trekkers and holiday makers to the Himalayas have been Nepal's main foreign currency earner, bringing in about a half million visitors and \$160m every year.

But the massacre of Nepal's royal family in the palace last June and an escalation of the civil war with Maoist revolutionaries has scared foreigners away.

In the latest clashes on Tuesday, Nepali security forces killed 152 Maoists, state television reported, adding to the civil war's 2,000 death toll over the past six months.

But Nepal hopes a year-long celebration of Everest Day, leading up to the 50th anniversary next year, will bring the tourists back.

Mounting tourism

Tourism became Nepal's biggest industry after the country opened its borders to foreigners on 29 May 1953 and Sir Edmund Hillary's scaled the world's highest peak three years later.

"To encourage the foreign trekkers and mountaineers, the Nepalese government has opened 103 new mountains of different heights including several virgin peaks," said chief administrator of the Nepalese Mountaineering Association, Vinaya Shakya.

9966

To encourage the foreign trekkers and mountaineers, the Nepalese government has opened 103 new mountains of different heights

**Vinaya Shakya
Nepalese
Mountaineering
Association**

Nepal has officially listed a total of 263 mountains, including eight peaks over 8,000 metres tall for mountaineering.

The tourist industry employs about 200,000 people in a country where the World Bank says 40% of its 23 million population lives in poverty.

Sherpas, who once lived in poor conditions raising yaks and trading salt, have prospered as mountain guides and porters.

Tourism has also promoted development, with small hotels and restaurants dotting the route to popular mountains.

The Maoist rebels, who encourage tourists to visit their camps, say the constitutional monarchy must be overthrown for poverty to be further reduced.

Economic woes

The fall in tourist numbers is just one of the economic problems afflicting Nepal.

Last week, its central bank, Nepal Rastra Bank (NRB), said the conflict with the Maoists had forced up government spending and prompted foreign trade to plummet.

Foreign exports in the last quarter fell by 10.5%, despite strong growth in demand from India, its main trading partner.

The exports decline was mainly due to a 39% plunge in demand for the country's leading products - ready-made garments and woollen carpets.

At the same time, the government has pumped more money into the war effort, leaving less cash for development.

Tax revenues grew by 4.5% to 34.07bn rupees in the last nine months, compared with an increase of 17.7% in the previous financial year.

This has been blamed on the fall in tourism and a weak economy, the NRB said.

Meanwhile, Nepal's rate of inflation has risen by 2.4% over the nine months to April.

The pleasure of walking alone

While with you along
I do not feel
the pleasure of walking alone

My wish is
to fight with the storm
along the path all by myself
not to return ever backward
and continue leaving my footprints
well entrenched

Even if a huge mountain comes across along the way
covered all over with poisonous thorns
plucking the teeth of thorns
let me add the height of a man
over and above the height of the mountain
but alas !
I don't know what happens
during your presence
even if not desired for myself
I need to protect me
just for you

While with you along
I do not feel
the pleasure of walking alone

I don't want to shrink myself in hesitation
but wish to enjoy life as it is
if needed
I am prepared to be fried like buckwheat
if needed
I am prepared to be deflowered like a prostitute's skirt

does the sun rise always
over the human forehead ?
I want
even if not able to do anything else
let me cross
at least just one prohibited boundary
that has become history
but somehow
why your closeness becomes
as enticing as a flute to a snake

While with you along
I do not feel
the pleasure of walking alone

It's not that I haven't got anything at all
with you as my companion
It's quite all right for experience
without need I have got idleness
without occasion gifts !
Just what I would have liked most :
I haven't got a chance to have
a wrist-fight with difficulties
having got entangled into crises.
I haven't found my own way out of the maze
I am a man who doesn't believe in the sky's expanse
(I am absolutely unable to enjoy this robot life)
tell me, with which mind
shall I enjoy to be your companion ?
In your companionship
life itself
has always to be exhibited in a showcase !

While with you along
I do not feel
the pleasure of walking alone